

Az Atya, Fiú, Szentlélek nevében! Ámen. Gárdony, 2026. augusztus 23. 2. Kor 3:4-11

Szeretettel köszöntöm a gyülekezetet ezen a vasárnapon, a Szentháromság ünnepe utáni 12. vasárnapon Isten igéjével: A megrepedt nádszálat nem töri össze, a füstölgő mécsest nem oltja el. (Ézs 42:3)

Kegyelem nekünk és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól! Ámen.

Kedves Testvéreim!

A gyülekezet épüléséről szól ez a szakasza az egyházi esztendőnek. Milyen füllel hallgassuk ezt az igét – **ilyen bizodalmunk, a mi alkalmasságunk** – többes szám első személyben beszél Pál apostol. Előtte pedig arról írt, hogy a **mi ajánlólevelünk ti vagytok** – többes szám második személy. Mi és ti. Szóval, hogyan hallgassuk ezt az igét? Ki itt a ti, és ki a mi? Egyszer egy fiatalember kapcsolódott bele az ifjúsági órákba. Majdnem minden alkalommal eljött. S ha ott volt, gitározott, hozzászólt, szervezett. Akkor azt kérdezte tőle a csoportvezető: te homok vagy, vagy téglá – azaz egyszer csak tovább fúj a szél, vagy beépülsz a közösségbe, terhet vállalsz. Fogyasztó vagy a gyülekezetben, vagy elkötelezett?

Jössz, amikor ráérsz, amikor szükségét érzed, amikor kedved van, vagy beleadod magad, fáradtan is, tennivalók sűrűjében is, számíthatunk-e rád hosszútávon is?

Az evangéliumi történetre gondolok, és kicsit tovább látok már: mert odavittek egy süketet – vittek, talán nem is akart ő menni. Csak vitték. S aztán Jézus félrevonta őt a sokaságból, s már nem egy volt a sok közül, hanem valaki, akit személyesen megérintett az Úr. És most lehet, hogy te is homok vagy, csak jöttél, és majd továbbbmégy, és mégis Jézus félrevon a sokaságból, megérinti a füledet, és a nyelvedre teszi a kezét, és már hallod Őt, és már Róla beszélsz, tisztán, igazul.

De lehet, hogy eddig is elkötelezettnek tudtad magad. Ott álltál tanítványként Jézus mellett. Hiszen ismerted a gyülekezet, sőt az egész egyház rendjét, a tanítást, hogyan kell a templomban viselkedni, hogyan kellene a gyülekezetet vezetni, és beleástad magad a gyülekezetépítés összes ismeretébe. És aggódva láttad, hogy mások mennyire nem jól csinálják, hogy eltérnek az általam ismert rendtől. És egyszer téged is félrevon Jézus a sokaságból, megérinti füledet és nyelvedet, és Lelkével ajándékoz meg téged. Mert a Lélek megelevenít. És amit eddig dicsőségesnek gondoltál, egyedül célravezetőnek, minimum-programnak, az már nem is dicsőséges többé, mert átjárt a Lélek, Jézus Lelke, aki életet ad, aki valóban alkalmassá tesz arra, hogy az új szövetség szolgálatába állj.

És lehet, hogy eddig is elkötelezettnek tudtad magad, de már annyi mindent tapasztaltál – nemcsak a fogadókészség hiányát, az elutasítást („**Uram, ki hitt a mi beszédünknek?**”), hanem a saját korlátaidat is. Hogy annyifelé el vagy köteleződve: munkahely és család, a szülők nemzedéke és az unokák nemzedéke, meg jó volna aktívan, felelősen részt venni társadalmi kérdésekben, és kibontakoztatni egyéb tehetségedet is, meg azért maradjon valami én idő is. Szóval ebbe a sok elkötelezettségbe olyan korlátozottan fér bele a Jézusi küldetés, a gyülekezet. És persze van kedved elkezdni, de vajon végig tudod-e csinálni? Csak olyan töredékes az, amit tenni tudok. Pedig volna elképzelésem, hogy kellene tökéletesen végezni a munkám. Így is tanultam: Istennek mindig a legjobbat! Nem az az áldozat, amikor a selejtet, a felesleget adjuk, hanem amikor a legjobbat, a számunkra fontosat. Szóval, annyira töredékes az, amit adni tudunk – érdemes-e így belekezdeni?

Isten az, aki alkalmassá tesz minket. **A mi alkalmasságunk Istentől való.** Túrmezei Erzsébet Forgács c. verséből idézek, amit Bonhoeffer gondolatára írt, hogy életünk ma nem lesz nagy-egész, töredék marad. Így ír Túrmezei: *S ha nézem az enyém?.../ Hajszolt idő ez, zúgó sebes forgás!/ És szétforgácsolódunk. / És nem lesz nagy-egész! / Talán még töredék se... / csak forgács. // De tudok Valakit,/ aki a morzsát, dirib-darabot /se hagyta veszni, földre ejteni.../ és én hiszem... hogy Ő ... / a forgáccsal is... tud mit kezdeni.//*

A mi alkalmasságunk Istentől való. Hogy miként tudja töredék-létünket használni Jézus, nem tudom. Talán ahogyan a kirakó-darabkát helyére teszi a gyerek, vagy ahogyan a GPS-nek megadsz egy koordinátát. És beleillik a nagy-egészbe. Valahogy beleilleszti a történelem

nagy szövetébe a mi kis történetünket, szakadozott szélű, kopott anyagdarabunkat a világ nagy foltvarrásába. A maga teljességébe, ahogyan a kereszten teljessé tette nemcsak a történelmet, hanem az igazságot, a teremtést, amikor kimondta: elvégeztetett. Jézus belehelyezi a maga teljességébe a mi történetünket, alkalmatlanságunkat, hibáinkat és vereségeinket, Ezért mondja: A mi alkalmasságunk Istentől való. Semmi felsőbbrendűség, hanem töredékes létünk ismerete. És a mégis reménység. Hogy mégis épül a gyülekezet. Épül az egyház. Mert Isten építi. A mi töredékes létünkön keresztül is. Ámen..